

4de zondag advent jaar C

Lc. 1, 39-45

In deze laatste dagen van de advent krijgen we een Evangelie te horen dat alleen maar uitbundige en onbezorgde vreugde uitstraalt: het bezoek van Maria aan Elisabeth. Er klinkt geen enkele droevige en of dreigende noot in door. Bij de boodschap van de engel was er nog sprake van ‘vrees’ en ‘verontrusting’, straks bij de opdracht van de kleine Jezus in de tempel zullen we Simeon horen spreken over ‘een zwaard van droefheid’, en daarvóór was er al de vlucht naar Egypte en de kindermoord door Herodes, om nog maar te zwijgen over de trieste omstandigheden van Jezus’ geboorte. Maar vandaag, bij het bezoek van Maria aan Elisabeth is daar niets van te merken: er staat geen domper op de vreugde. Dat blijkt ook uit hetgeen direct volgt op het Evangelie van vandaag: het Magnificat, het meest blijde lied van heel het Nieuwe Testament.

En er zit ook vaart in dit Evangelie: alles beweegt in dit verhaal. Maria ‘spoedt zich’ over het bergland, en het kind van Elisabeth ‘sprong van vreugde op in de moederschoot’. Nuchter bekeken had Maria reden genoeg om na de boodschap van de engel een paar dagen thuis te blijven en het allemaal te laten bezinken. Maar het tegendeel is waar: ze gaat direct op reis. En de reden daarvoor is simpel: christelijke begenadiging straalt uit, breekt naar buiten omdat ze alles te maken heeft met liefde en liefde houdt nooit iets voor zichzelf: die deelt en geeft weg. Bovendien is echte vreugde ook altijd aanstekelijk. En misschien lezen we dit Evangelie ook wel daarom zo vlak voor Kerstmis.

Want eerlijk gezegd voelen wij toch te weinig aan hoe onvoorstelbaar de vreugde was bij die eerste mensen die dat Kindje in de kribbe hebben gezien: we zijn de ontroering en blijdschap van een Elisabeth en Johannes verleerd; we kennen niet meer de ontroering van de herders die dat pasgeboren Kindje in de kribbe zien. De komende Kerstnacht moet ons die frisse blik als het ware teruggeven, ons de verrassing teruggeven van die eerste keer opdat wij weer kunnen zien wat er echt te zien is, en ook wij diep in ons binnenste weer zouden opspringen van vreugde en diepe dankbaarheid. Amen.

Johan Goris, pastoor